

Aladin și lampa fermecată

Era odată ca niciodată într-un regat arab un croitor sărac, care avea un fiu pe nume Aladin. Băiatul era leneș și își petrecea timpul hoinărind și jucându-se cu prietenii. Când Aladin împlini vârsta de șaisprezece ani, tatăl său se îmbolnăvi și muri. Atunci, toată responsabilitatea și grijile cotidiene căzură pe umerii lui.

Intr-o zi, pe când trecea prin piața din centrul orașului, întâlni un magician, care purta un turban roșu și o haină de mătase.

– Tu ești fiul croitorului

Mustaffa? îl întreabă magicianul.

– Da, om bun, răspunde Aladin.

– Iar eu sunt unchiul tău.

Băiatul îl duse pe magician acasă.

– Aladin, zise acesta, eu sunt aici pentru a-ți arăta o comoară ascunsă. Tot ce ai de făcut e să mă ajuți să găsec o lampă veche.

– Sigur te ajut, unchiule, se învoi băiatul.

Aladin îl urmă pe magician departe, în afara oraşului, până se pomeniră în faţa unei stânci uriaşe. Magicianul rosti cuvintele magice şi piatra, ce acoperea intrarea în grotă, se dădu la o parte. De acolo se vedeau nişte scări, care duceau sub pământ.

Înainte de a coborî scările, așa numitul unchi îi dădu lui Aladin un inel fermecat.

– Vei găsi bogății nemaivăzute până acum și o livadă cu fructe, care se transformă în nestemate. Poți lua orice dorești, mie să-mi aduci doar lampa.

Aladin coborî treptele. Nu mai contenea să se minuneze de nenumăratele comori sclipitoare din calea lui. Fructele erau de-a dreptul fermecate. Când atingea un măr, se transforma în rubin, iar strugurii - în mărgăritare.

– Aladin, grăbește-te să-mi aduci lampa! striga de sus magicianul.

Baiatul căută peste tot, până găsi o lampă veche și se puse pe gânduri: „Sunt atâtea bogății aici! De ce îi trebuie această lampă veche? Poate o fi fermecata?”

